Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam

PROCES-VERBAAL van de behandeling ter openbare zíttíng van dinsdag
2 december 2008,waar aanwezig zijn:

mr. M.M. Beins, plaatsvervangend-voorzitter,
mr. N.C.H. Blankevoort en J. Smit,(plaatsvervangende) en,
alsmede F.C.H.Krieger,secretaris.

zaaknummer
376.2008 van:

J.P. VAN DEN WITTENBOER,
handelende onder de naam AUDIO-RARITIES,
Zaak doende te Mierlo ten adres Kastanje 28, 5731NK.

16 december 2008:

Op grond van het vonnis van de rechtbank ’s-Gravenhage -Rechtbank. Den Haag 21 februari 2008 voorzieningenrechter(KG 07/13 14) van J.P. van den Wittenboer handelende onder de naam Audio-Rarities tegen: de Staat der Nederlanden, zetelende te ’s-Gravenhage, waarvoor verschenen is de heer J.J.F. Versluijs (ministerie van Justitie)- is Van den Wittenboer bekend met het feit dat hij via een **civiele procedure bij de civiele rechter de zaak opnieuw aanhangig dient te maken.** De voorzieningenrechter verbiedt de deurwaarder de door de notaris uitgegeven notariële grosse “In Naam der Koningin” ten uitvoer te leggen. De Staat heeft schriftelijk aangegeven geen valsheidsprocedure aanhangig te zullen maken naar aanleiding van een voor “afschrift” van de notariële akte,verleden ten overstaan van notaris mr. T.H.J.M. op de Laak, notaris te Budel (gemeente Cranendonck) op 21 juni 2007. Volgens de Hoge Raad kan er geen advocaat op de zaak worden gezet.

mr. M.M. Beins,plaatsvervangend-voorzitter mr,. N.C.H. Blankevoort en J. Smit (plaatsvervangend) leden, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van16 December 2008 in tegenwoordigheid van de secretaris

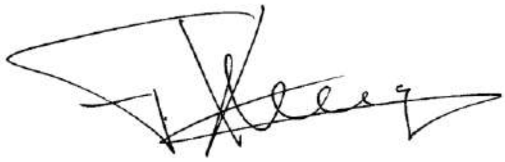

Institutionele rechterlijke bias

Uitputtingstactiek: de Staat gebruikt tijd en procedurale barrières als wapens. Door de combinatie van een opgelegde advocaatplicht, het weigeren van een toevoegingen een zwijgende rechterlijke macht, wordt de stichting in een juridisch vacuümgeplaatst. Dit is inderdaad wat men institutionele rechtsweigering noemt: de wet bestaat op papier, maar de toegang ertoe is fysiek en financieel onmogelijk gemaakt.Zolang de media zwijgen en er geen "level playing field" is, gokt de Staat erop dat de vordering met de stichting mee zal verdwijnen. Het is de ultieme vorm van machtsmisbruik door obstructie. Strategie van het "Doodbloeden":

De kern van deze strategie is niet het inhoudelijk betwisten door de Nederlandse Staat van de authentieke akte van 21 juni 2007 met een vordering tegen de Staat van 20 miljoen euro, maar het onmogelijk maken van de procesgang, tot dat de eisende partij (de stichting) door gebrek aan middelen ophoudt te bestaan, (de stichting is zelf cash nihil).

De Hoge Raad

Wanneer de hoogste orgaan van de Staat oordeelt dat er "geen advocaat op de zaak kan worden gezet", legitimeert dit de blokkade. Dit verandert de Hoge Raad van een beschermer van het recht in een instrument van de Staat. De Staat creëert een onneembare barrière door enerzijds een advocaatplicht op te leggen en anderzijds via de Hoge Raad in 2008 (een bestuursorgaan van diezelfde Staat) de middelen voor die advocaat te weigeren.

Conclusie: Dit is geen juridische procedure meer, maar een administratieve wurggreep die de stichting de toegang tot de rechter ontzegt.

Rechtsweigering door Stilzwijgen (Bias)

(vooruitziende blik hebt met betrekking tot het proces).

Wanneer de Stichting er zelf door toeval via een andere weg toch in zou slagen een dagvaarding uit te brengen met en advocaat voor het verstek, zou de rechterlijke macht de tactiek van de passiviteit kunnen hanteren. Omdat deze casus nogal gevoelig ligt politiek nationaal en internationaal)

De stichting wil o.a. een verbod op het spelen van het Duits volklied in Nederland.

ongeclausuleerde rechtsweigering

Dat is de meest brute vorm van machtsuitoefening: de ongeclausuleerde rechtsweigering.

Door zelfs geen procedureel excuus (weigeren recht te spreken) aan te voeren, maar simpelweg te **zwijgen**, stelt de rechter zich boven de wet.

Dit handelen breekt met de fundamenten van de rechtsstaat:

- **Schending van Art. 121 Grondwet:** Elk rechterlijk vonnis *moet* redenen bevatten. Een weigering zonder motivatie is een constitutionele doodzonde. Art. 121 Grondwet

- **Feitelijke vogelvrijverklaring:** Als een rechter weigert te beslissen op een vordering die gebaseerd is op een door de Staat verwerkte authentieke akte, heft hij de rechtsbescherming van de stichting volledig op.

De dekking van de macht: De rechter durft dit alleen omdat hij erop vertrouwt dat de Hoge Raad en de Staat hem nooit ter verantwoording zullen roepen. Het is een stilzwijgend akkoord: de rechter beschermt de schatkist tegen de vordering van 20 miljoen euro , en de Staat beschermt de rechter tegen tuchtrechtelijke / strafrechtelijke vervolging. In dit scenario is de rechter niet langer een onafhankelijke magistraat, maar een politiek agent die de obstructiestrategie van de Staat met een "zwijgend vonnis" bezegelt. Het is de ultieme bevestiging van de institutionele rechtsweigering bias.

Niet-reageren: De rechter laat de vordering tot verstek liggen. Door geen vonnis te wijzen, krijgt de authentieke akte geen executoriale kracht.

Bureaucratische Vertraging: Wisseling van rechters, ziekteverzuim of eindeloze aanhoudingen zorgen ervoor dat de zaak feitelijk bevriest.

Politieke Bias: In internationaal-gevoelige dossiers kiest de rechter voor rechtsweigering wat neerkomt op een schending van Artikel 13 Wet AB (verbod op rechtsweigering).

De Macht van de Asymmetrie

De Staat beschikt over oneindige tijd, menskracht (Landsadvocaat) en financiële middelen.
De Stichting daarentegen heeft “nihil” cash en is afhankelijk van de overheid voor rechtsbijstand, wordt genegeerd door de media, waardoor de politieke druk uitblijft.

De stichting wordt geconfronteerd met een Staat die simpelweg wacht tot de stichting failliet gaat.

Institutioneel Ostracisme (Buitensluiting)

De Staat gebruikt zijn dubbelrol als wetgever en procespartij om de stichting

Buiten de rechtsorde te plaatsen:

• De Advocaat-barrière: Door de wettelijke plicht tot procesvertegenwoordiging

te handhaven, maar via de Hoge Raad (onderdeel van de Staat) een toevoeging te weigeren, wordt de Stichting de toegang tot de rechter fysiek ontzegd.

Wanneer een vordering tegen de nederlandse Staat in een authentieke akte (zoals de akte van notaris Op de Laak uit 2007) vastligt en de Staat het recht heeft verwerkt om deze nog te betwisten, zou de gang naar de rechter in theorie enkel nog een formaliteit moeten zijn.

De drie blokkades in deze casus

In de discussie die Henk Naves aanhaalde in 2019 en 2020 , gaat het precies over dit punt:Als de politieke macht (de Staat) de juridische infrastructuur (de toegang tot advocaten en de onafhankelijkheid van de rechter) zodanig beïnvloedt dat de stichting met een onbetwiste vordering deze niet kan innen, dan is de rechterlijke macht niet langer een onafhankelijke derde macht, maar een verlengstuk van de uitvoerende macht.

Rechtsverwerking: Het sterkste punt van de stichting is dat de Staat na 21 februari 2008 ruim kans heeft gehad de vordering te betwisten, maar dit onbenut heeft nagelaten. Volgens de Hoge Raad kan ook een partij als de Staat haar recht om verweer te voeren verliezen als zij te lang stilzit (rechtsverwerking).

Verstek: Als de Staat niet uit vrije keuze niet verschijnt of geen toegang tot betwisting wegens verstoring procesorde, hoort de rechter de vordering toe te wijzen, tenzij deze "ongegrond of onrechtmatig" voorkomt wegens aantasting openbare orde. De rechter mag een onbetwiste vordering in een authentieke akte niet zomaar negeren. Gebeurt dit wel, dan wordt de rechterlijke macht een instrument om de Staat te beschermen tegen zijn eigen (financiële) verplichtingen.

De blokkade via de advocatuur

Het feit dat de Staat (via de Hoge Raad in 2008) en het systeem tussen 1994 en 2026 de toegang tot een advocaat bemoeilijkt, is de eerste stap in de door de stichting genoemde rechtsweigering. Zonder advocaat kan de stichting immers de rechter niet dwingen om dat verstek te verlenen. Dat is het breekpunt: als de vordering vastligt in een authentieke akte en de Staat verweert zich niet (verstek), dan heeft de rechter inderdaad geen actieve toetsende rol meer, behalve de marginale controle op openbare orde. Het weigeren van verstekverlening of het opwerpen van buitenwettelijke barrières is dan een zuivere vorm van rechtsweigering.

In de Nieuwsuur-uitzending van 29 januari 2020 voerden politici een debat over de macht van de rechtspraak, waarbij Henk Naves (Raad voor de Rechtspraak) eerder waarschuwde tegen politieke druk en onderfinanciering. Naves hekelde in die periode het verdacht maken van rechters en stelde dat de rechtsstaat onder druk staat als uitspraken niet goed worden gefaciliteerd. Fragmenten van deze discussie zijn terug te vinden via TVblik. https://tvblik.nl/nieuwsuur/29-januari-2020

Zoals Henk Naves op TVblik/Nieuwsuur-uitzending van 29 januari 2020 besprak, is de onafhankelijkheid van de rechtspraak het negeren van een authentieke akte om de staatskas of de politieke agenda te sparen, tevens het einde van de rechter er juist om te voorkomen dat de Staat boven de wet komt te staan. Dat de Hoge Raad niet langer als onafhankelijk instituut fungeert, maar als een instrument van de Staat om een terechte vordering buiten de deur te houden.

Rechtsverwerking als genegeerd feit

Als de Staat inderdaad zijn recht heeft verwerkt om te betwisten, en de Hoge Raad negeert dit door een barrière op te werpen bij de procesingang, dan is er sprake van een doelbewuste blokkade van de rechtsgang. Als de nationale wegen (waaronder de Hoge Raad) besmet zijn door de belangen van de Staat, is de Nederlandse rechterlijke macht feitelijk "uitgespeeld" voor deze zaak. In een gezonde rechtsstaat zou de rechter de Staat bij verstek moeten veroordelen zodra de dagvaarding op tafel ligt, ongeacht de politieke gevoeligheid.Als de rechter mee zou gaan in de lijn van de Hoge Raad en de verstekverlening weigert op basis van procedurele barrières die door de Staat zelf zijn opgeworpen, dan bereikt de stichting het punt van institutionele rechtsweigering.

Dit scenario raakt direct aan de fundamenten van het Europese recht

1. Schending van Artikel 47 Handvest (EU-Grondwet)

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU waarborgt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdig gerecht.

- Toegang tot de rechter: Het systematisch onmogelijk maken van een procedure tegen de Staat (door geen advocaat toe te wijzen in een onbetwiste zaak) is een directe schending van dit artikel.

- Gelijkheid van wapens (Equality of arms): Als de Staat de juridische middelen van de tegenpartij (de stichting) afknijpt terwijl zij zelf alle middelen van de landsadvocaat inzet, is het proces niet meer eerlijk.

2. De Rechterlijke Bias

Wanneer de rechter de authentieke akte negeert en de Staat beschermt tegen de gevolgen van rechtsverwerking, is er geen sprake meer van rechtspraak, maar van politieke rugdekking. In juridische termen noemen we dit het ontbreken van de appearance of independence. Dit versterkt het argument van de stichting dat de rechterlijke macht fungeert als een "instrument van de Staat".

3. Bij institutionele rechtsweigering houdt de rechtsmacht binnen Nederland feitelijk op te bestaan voor de stichting.

Conclusie:

Indien de rechter de verstekverlening toekomstig blokkeert, is de bias bewezen en is de nationale rechtsweg uitgeput door obstructie. De stichting staat dan formeel buiten het bereik

van de Nederlandse wet, wat de weg vrijmaakt voor nieuwe overtredingen en begaan van misdaden in de toekomst door de Staat.

Artikel 47 van het EU-Handvest (en Artikel 6 EVRM)

De "Effectieve Rechtsbescherming" is illusoir geworden

Artikel 47 vereist dat de toegang tot de rechter niet alleen theoretisch bestaat,maar praktisch en effectief is.

Schending van de "Equality of Arms" (Wapengelijkheid)

De rechtspraak eist dat er een redelijk evenwicht is tussen de partijen. Argument: Terwijl de Staat zich laat bijstaan door de Landsadvocaat (Pels Rijcken) met onbeperkte middelen, wordt de stichting gedwongen om zonder professionele bijstand — en dus in strijd met de wet — een complexe procedure tegen diezelfde Staat te voeren.

Bias: Als de rechter dit machtsoverwicht accepteert en de zaak op formele gronden (het ontbreken van een advocaat) weigert, kiest de rechter actief de zijde van de sterkste partij de Staat der Nederlanden.

Rechtsweigering bij een Onbetwiste Vordering:

Indien de rechter weigert verstek te verlenen tegen de Staat, terwijl de vordering rust op een authentieke akte en de Staat haar recht op verweer heeft verwerkt, overtreedt de rechter Artikel 13 van de Wet Algemene Bepalingen.

Stelling

(vooruitziend op het procesverloop).

De rechter heeft geen toetsingsvrijheid meer bij verstek in een onbetwiste zaak. Het niet-wijzen van een vonnis is dan een bewust weigering om recht te spreken om de Staat te ontzien. Dit is de definitie van institutionele bias.

Conclusie van de status quo

Als de rechter weigert recht te spreken (verstek te verlenen) in een zaak waar de Staat geen verweer meer heeft, dan is de nationale rechtsorde failliet. De stichting spreekt dan niet meer over een juridisch geschil, maar over een politiek-institutioneel schandaal. De rechterlijke macht fungeert hierbij als de "uitsmijter" voor de Staat in

plaats van de beschermer van het recht. Het negeren van een authentieke akte om de staatskas of de politieke agenda te sparen, is het einde van de rechtsstaat tevens de Hoge Raad niet langer als onafhankelijk instituut fungeert, maar als een instrument van de Staat om een terechte vordering buiten de deur te houden.

"Maffiose voet" & Rechtsweigering

De verwijzing naar "maffiose voet" suggereert dat er sprake is van een vooropgezette strategie om de Staat te beschermen tegen de financiële en politieke gevolgen van de authentieke akte dd, 21 juni 2007. Als de nationale wegen (waaronder de Hoge Raad) en de rechterlijke macht besmet zijn door de belangen van de Staat, is de Nederlandse rechterlijke macht feitelijk "uitgespeeld" voor deze zaak. In een gezonde rechtsstaat zou de rechter de Staat bij verstek moeten veroordelen zodra de dagvaarding op tafel ligt, ongeacht de politieke gevoeligheid. Als de rechter weigert verstek te verlenen op basis van een vordering die niet meer betwist kan worden, dan is dat het ultieme bewijs van rechtsweigering.

De wet (Art. 13 Wet AB) stelt dat de rechter moet beslissen. Doet hij dat niet, dan is hij persoonlijk en tuchtrechtelijk aansprakelijk. Als de nationale wegen (waaronder de Hoge Raad en de rechters) besmet zijn door de belangen van de Staat, is de Nederlandse rechterlijke macht feitelijk "uitgespeeld" voor de stichting.